

HAJDÚ ZOLTÁN

JÖVENDÖLÉS

Krúdy Gyula emlékének

Halotti beszéd

Most aztán böghetnek utána,
kik megöiték, a bárgyi jók
az akaratlan-árulók
sohse hallgattak szép szavára.

Legyintettek, míg volt, a senki,
a többiek, a sok dagadt
pimasz. S ma búsan bóloga
a társaság. Be megérdemlik

a bánatot s még sokkal többet
annál, ami most rászakadt
fejükre: önnön átkukat,
mit hajdan atyjukra pörögtek,

míg meg nem holt; de lám, üres
helyén a gyász hogy tátogat!
Látjátok, feleim? Rohadt
az élet, s mint ti, oly rühes.

Bolyongó

Vak bolygó voltam, idegen
a csillagtársak közt is, árva:
ki útját ily magányban járja,
elpusztul örök-hidegen.

Elpusztul örök dermedésbe
fagyván, mert sötétlőn komor,
mivel önmarkában romol
s így maga adja szenvedésre

konokságát: hullhat a nemlét
ölébe, nem lesz, aki sír
utána s nyomán fejfa, sír,
nem ismerik se búját-kedvét,

nevét se tudja senkise;
bolyongó bolygó, ismeretlen,
eltűnő fény az istenetlen
égen, ördögnek szánt mise.

Hajnal

De Krúdy úr, még meddig várjak? —
A kocsist Anton Csehov írta
vagy küldte — ilyen éjszakákat
ki bír el? Mindenki kibirta,

csak ó nem: Krúdy úrnak vége,
s maga itt mért panaszol nekünk?
Súgja a vén lova fülébe,
ha neki, nekünk is a végünk

ez a hajnal! S hogy meddig várjon?
A föltámadásig! No, hallja!
S az öregúrra kiabáljon,
ott ül egy szent csillagon, kajla

glóriával: te, öregisten.
jobb a dolgod, hogy nincsen Krúdy?
De minket vajon ki segítsen,
hogy ne kelljék ma borba fúlni?!

Tél

Hogy jöjjön, nem mondtam a télnek,
mert tőlem holtig idegen,
s mohón markolt a szivemen,
ki megcsókolt, egy furcsa lélek.

Így maradtam tó száraz nádja.
halátsikoltó szél-keser,
s kiket a fagy havasra ver,
lettem szegények bús családja.

Hogy száll a perc! És hogy nem rimel
a versünkben már ami szép!
A különbség, mint pusztá lét,
a semmi és a tünt közt ível.

Ó, édes lány, ó, árva lélek,
te, pokol, dal és tiszta ég:
a halál két szemembe lép,
kinézek s tüze van: a télnek.

Számadás

Egy reggelem volt tiszta annyi
közül, mire emlékszem néha:
a sűrű fényben álltam, béna
és nem akartam ott maradni;

nem tudom mért, de futni vágytam.
tova a szőlőmész napból:
talán mert nem akadt ki akkor
és ott fogjon a sugarában?

Áttetsző volt az ég s a messze
villant az izzó ezüstikékben:
azt kaptam meg, mit nem reméltem
(s a szivemnek se támadt mersze

megragadni): a végtelenség
szárnyát (nem maradt rá erőm se),
így lettem magam gyáva őse,
s hogy itt rekedtem, nincs rá mentség.

Jövendölés

Jönnek, mennek a napok, éjek.
borult a menny vagy tűzben lángol,
a hajnal kakasszóra ébred
s mögöttem egyre nő a távol.

Hova tűntél te, égi ember,
a mélységes nagy nincsenségben?
Csak szived dobbanása ver fel
néha, álmom ha erőt ében.

Micsoda szív! Mint lépted koppant
éjfél tájban a kőkockákon
valamikor: most úgy szól roppant
gongként bennem: a hallomásom;

a vizióm: egy láng a ködben,
inog, de nem lehet elfújni,
se eltiporni, egyre többen
óvják, hisz lámpásunk ő, Krúdy.

Bukarest, 1978 nyarán